

Vzáchvatu křeči sebou zmítám na koberci u krbu ve zmuchlaném klubku příkrývek, dokumentů a svitkových rukopisů. Pak na mě Přízrak zavolá, abych se probudila. Prsty mám potřísněné inkoustem a pečatním voskem. Rozhlédnu se kolem sebe a snažím se vzpomenout si, kdy jsem vstala a co a komu jsem psala.

Přízrak stojí v otevřeném panelu dřevěného obložení, který kryje vchod do tajné chodby. Pozorně si mě prohlíží nelidskýma očima, v nichž se odráží světlo.

Chladnou kůži mám zbrocenou potem. Srdce mi zběsile buší.

Na jazyku pořád cítím hořkosladkou pachutí jedu.

„Zase ho to chytlo,“ oznámí Přízrak. Nemusím se ptát, koho tím myslí. Možná jsem Cardana přiměla nosit královskou korunu, to ale neznamená, že se mi ho podařilo přesvědčit, aby se choval tak, jak se na Nejvyššího krále sluší a patří.

Zatímco jsem byla na výzvědách u Balekina, Cardan s Lockem si uspořádali soukromý večírek. Věděla jsem, že z toho budou problémy.

Spodní částí mozolnaté dlaně si přejeďu přes obličej. „Už jdu,“ řeknu.

Na sobě mám oblečení z předešlého dne. Opráším si kabát a doufám, že nepůjde o nic vážného. Pospíchám do ložnice, kde si vykartáčuji vlasy a stáhnou si je koženým páskem do ohonu. Neposlušné prameny na temeni schovám pod sametový čepec.

Šváb se při pohledu na mě zamračí. „Jsi celá zmuchlaná. Jeho Veličenstvo nepotřebuje senešalku, která vypadá, jako kdyby právě vylezla z pelechu.“

„Val Moren měl posledních deset let Edwardovy vlády ve vlasech klacky,“ připomenu mu a vezmu si ze skříňky několik částečně usušených mátových lístků na osvěžení dechu. Senešal posledního Nejvyššího krále byl člověk jako já, s oblibou se odkazoval na nevěrohodná proroctví a byl obecně považován za blázna. „Pravděpodobně pořád ty *samé*.“

Šváb si nesouhlasně odkašle. „Val Moren je básník. Na ty se vztahují jiná pravidla.“

Přejeďu jeho poznámku mlčením a vykročím za Přízrakem do tajné chodby, která vede do srdce paláce. Na chvíli se zastavím, abych se přesvědčila, že jsou nože ukryté v podšívce kabátu na svých místech. Přízrak našlapuje tak tiše, že v místech, kde nevidím, bych si myslela, že jsem docela sama.

Šváb nás nenásleduje. Místo toho se zabručením zamíří na opačnou stranu.